

ΠΑΝΟΣ ΣΟΜΠΟΛΟΣ
ΑΜΕΣΗ ΔΡΑΣΗ,
ΠΑΡΑΚΑΛΩ!

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ
ΚΑΙ ΔΙΔΑΚΤΙΚΑ ΑΠΟ ΤΟ
«ΔΕΛΤΙΟ ΑΔΙΚΗΜΑΤΩΝ
ΚΑΙ ΣΥΜΒΑΝΤΩΝ»
1970-2010

ΠΑΝΟΣ ΣΟΜΠΟΛΟΣ

ΑΜΕΣΗ ΔΡΑΣΗ,
ΠΑΡΑΚΑΛΩ!

ΠΕΡΙΕΡΓΑ, ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ
ΚΑΙ ΔΙΔΑΚΤΙΚΑ ΑΠΟ ΤΟ
«ΔΕΛΤΙΟ ΑΔΙΚΗΜΑΤΩΝ
ΚΑΙ ΣΥΜΒΑΝΤΩΝ

1970-2010

Θέση υπογραφής δικαιούχου/ων δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας
εφόσον η υπογραφή προβλέπεται από τη σύμβαση.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Ντοκουμέντα - Βιογραφίες

Πάνος Σόμπολος, *Άμεση δράση, παρακαλώ!*

Περίεργα, ευτράπελα και διδακτικά

από το «δελτίο αδικημάτων και συμβάντων»: 1970-2010

Υπεύθυνη έκδοσης: Ελένη Κεχαγιόγλου

Επιμέλεια-διορθώσεις: Χρίστος Κυθρεώτης

Σελιδοποίηση: Χριστίνα Κωνσταντινίδου

Copyright® Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη)

και Πάνος Σόμπολος, 2022

Πρώτη έκδοση από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Ιούνιος 2022

KET E250 ΚΕΠ 380/22

ISBN 978-618-07-0036-7

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,
ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 801.100.2665, 210.52.05.600, ΦΑΞ: 210.36.50.069
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ, ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078
ΥΠΟΚ/ΜΑ: ΚΟΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ), 57009 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ,
ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, 2310.75.51.75, ΦΑΞ: 2310.70.63.55
Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

*Στις γυναίκες και στους άντρες αστυνομικούς
της Άμεσης Δράσης, που βρίσκονται
σε εγρήγορση μέρα και νύχτα
για εμάς τους πολίτες.*

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Η πανδημία του κορονοϊού, εκτός από τις άλλες, οδυνηρές, συνέπειές της (πολλές δεκάδες χιλιάδες θάνατοι στην Ελλάδα και πολλοί βαριά νοσήσαντες και νοσούντες που θα ταλαιπωρούνται μάλλον για χρόνια), ανάγκασε επιπλέον τους κυβερνητικούς παράγοντες να λάβουν το μέτρο του περιορισμού της κυκλοφορίας, του εγκλεισμού. Περιοριστήκαμε όλοι στα σπίτια μας, πράγμα που είχε βέβαια και αρνητικά αποτελέσματα σε πολλούς τομείς δραστηριότητας.

Κλεισμένος, λοιπόν, κι εγώ στο σπίτι μου, σκέφτηκα να ερευνήσω το πλούσιο αρχείο μου από το καθημερινό ρεπορτάζ. Κι εκεί, ανάμεσα στ' άλλα, βρήκα τρεις μεγάλους φακέλους με θησαυρό! Οι φάκελοι αυτοί περιείχαν πολλές εκατοντάδες ευτράπελα, διασκεδαστικά και περιέργα περιστατικά, με τα οποία είχαν απασχοληθεί οι αστυνομικοί της Άμεσης Δράσης και των άλλων αρμόδιων υπηρεσιών.

Θυμάμαι ότι, παλαιότερα, περνούσαμε καθημερινά από το κέντρο της Άμεσης Δράσης και, αργότερα, από το αρχηγείο της Ελληνικής Αστυνομίας και παίρναμε από τον αρμόδιο αξιωματικό το λεγόμενο «δελτίο αδικημάτων και συμβάντων». Σ' αυτό το δελτίο υπήρχαν καταγεγραμμένα όλα τα περιστατικά του εικοσιτετραώρου, ανάμεσα στα οποία πολλά ήταν αστεία και παράξενα. Αρχετά απ' αυτά τα «περιέργα» τα γράφαμε σε ειδικές χιουμοριστικές στήλες στις εφημερίδες ή τα περιοδικά στα οποία εργαζόμα-

σταν, και μάλιστα μπορώ να πω ότι διαβάζονταν με ιδιαίτερο ενδιαφέρον από το αναγνωστικό κοινό. Ξεχώρισα λοιπόν από το αρχείο μου αυτές τις ευτράπελες ιστορίες, κι αφού τις επεξεργάστηκα, διαπίστωσα ότι μπορούν να εκδοθούν σε ένα ενδιαφέρον και για τον σημερινό αναγνώστη βιβλίο, ο οποίος θα διασκεδάσει, θα μυρίσει το άρωμα μιας εποχής και, ίσως, κατανοήσει λίγο καλύτερα την ανθρώπινη φύση.

Στο βιβλίο αυτό, που το κρατάτε τώρα στα χέρια σας, έχω καταγράψει πάνω από τριακόσια περιστατικά, όλα τους πραγματικά, από σαράντα χρόνια δημοσιογραφικής πορείας, από την περίοδο δηλαδή 1970-2010. Δεν πρόκειται για περίεργα, ευτράπελα και διασκεδαστικά γεγονότα που θα σας φτιάξουν απλώς το κέφι και τη διάθεση: κατά τη γνώμη μου είναι επίσης διδακτικά, κάτι που το έχω επιδιώξει όχι μόνο σε τούτο, αλλά και σε όλα τα βιβλία που έχω γράψει έως σήμερα. Χωρίς να με ενδιαφέρει σε καμιά περίπτωση να κάνω τον δάσκαλο, προσπαθώ ο αναγνώστης να ωφελείται από την ανάγνωση, ώστε να μη γίνεται εύκολο θύμα των απατεώνων και των κάθε λογής παρανόμων.

Ευελπιστώ πως θα αγαπήσετε αυτό, το έκτο κατά σειρά, βιβλίο μου, *Άμεση Δράση*, παρακαλώ! όπως ακριβώς και όλα τα προηγούμενα.

Πάνος Σόμπολος
Μάιος 2022

MIMHΘΕΙΤΕ ΤΟΝ

Τα περισσότερα περιστατικά που θα διαβάσετε σε αυτό το βιβλίο είναι διασκεδαστικά και παράλληλα διδακτικά, όπως ανέφερα και στον πρόλογο, και λειτουργούν ως παραδείγματα προς αποφυγή. Ωστόσο, θα ξεκινήσω με μια ιστορία που είναι, αντιθέτως, παράδειγμα προς μίμηση.

Ο άτυχος Γιωργάκης στα εννιά του χρόνια ήταν ήδη βιοπαλαιστής. Είχε μείνει ορφανός από πατέρα τρία χρόνια νωρίτερα, και η μητέρα του ξαναπαντρεύτηκε κι απέκτησε άλλα δύο παιδιά με τον δεύτερο άντρα της. Η οικογένεια, που έμενε στο Μεταξουργείο, τα έφερνε δύσκολα βόλτα, γιατί ο πατέρας, αφού απολύθηκε δύο φορές από τις δουλειές που έκανε, ήταν πια άνεργος. Έτσι το καλοκαίρι, που δεν είχε σχολείο, ο Γιωργάκης αναγκάστηκε να πιάσει δουλειά σε ένα καφενείο της γειτονιάς και έβγαζε το ψωμί του από τα «τυχερά» που του έδιναν για να τον ενισχύσουν οι πελάτες.

Αυτό το εννιάχρονο αγόρι, όπως περπατούσε μια μέρα στην οδό Αχιλλέως επιστρέφοντας από το καφενείο στο σπίτι του, είδε στην άκρη του πεζοδρομίου ένα αντριχό τσαντάκι. Πλησίασε, το πήρε, κάθισε σε ένα παγκάκι στο πεζοδρόμιο και το άνοιξε. Έμεινε άναυδος, είχε βρει θησαυρό! Το τσαντάκι ήταν γεμάτο χαρτονομίσματα των 50 και των 100 ευρώ. Είχε επίσης μέσα διάφορα έγγραφα και μία ταυτότητα.

Το πάμφτωχο παιδί, αντί να τρέξει στο σπίτι του, όπως μπορεί να έκαναν πολλά άλλα παιδιά στη θέση του, έσπευσε στο Αστυνομικό Τμήμα της περιοχής. Ο αστυφύλακας που ήταν απέξω οδήγησε τον μικρό Γιώργο στον αξιωματικό υπηρεσίας.

«Τι έχεις, μικρέ; Τι έπαθες;» ρωτάει ο αξιωματικός το παιδί.

«Δεν έπαθα τίποτα, κύριε αστυνόμε. Ήρθα να σας παραδώσω αυτό το τσαντάκι».

«Πού το βρήκες;»

«Όπως περπατούσα στην οδό Αχιλλέως και πήγαινα στο σπίτι μου, το είδα στην άκρη του πεζοδρομίου, μες στα χορτάρια. Το άνοιξα και είδα ότι είχε μέσα πολλά λεφτά. Και αμέσως έτρεξα και ήρθα εδώ σ' εσάς».

Ο αξιωματικός υπηρεσίας πήρε στα χέρια του το τσαντάκι, το άνοιξε και πραγματικά βρέθηκε μπροστά σε μια μικρή περιουσία. Μέτρησε τα χρήματα και διαπίστωσε ότι επρόκειτο για ποσό 16.800 ευρώ. Γύρισε πάλι προς το παιδί κι άρχισε να του κάνει διάφορες ερωτήσεις:

«Δε μου λες, Γιωργάκη, ο πατέρας σου τι δουλειά κάνει, πού δουλεύει;»

«Δε δουλεύει. Έχει πεθάνει και η μάνα μου ξαναπαντρεύτηκε».

«Ο πατριός σου πού δουλεύει;»

«Δε δουλεύει, τον απέλυσαν από τη δουλειά του. Είναι άνεργος».

«Η μάνα σου δουλεύει;»

«Όχι, ούτε αυτή δουλεύει. Μόνο εγώ δουλεύω, τώρα το καλοκαίρι, που δεν πάω σχολείο».

«Πού δουλεύεις εσύ;»

«Στο καφενείο που είναι πιο πέρα...» – έδωσε οδό και αριθμό.

«Πληρώνεσαι στη δουλειά αυτή;»

«Ναι, μου δίνει κάθε βδομάδα ο κύριος Χριστόφορος, που έχει το καφενείο, αλλά μου δίνουν και μπουρμπουάρ οι πελάτες που τους σερβίρω».

«Θέλω να μου πεις κάτι ακόμα. Όταν βρήκες το τσαντάκι και το άνοιξες και είδες όλα αυτά τα χρήματα, δε σου πέρασε από το μυαλό να τα πας στη μάνα σου και στην οικογένειά σου; Φτωχοί άνθρωποι είστε...»

«Όχι, κύριε αστυνόμε. Δεν το σκέφτηκα αυτό που λέτε. Σκέφτηκα αμέσως να έρθω σ' εσάς. Να το φέρω εδώ στην Αστυνομία το τσαντάκι. Αφού αυτά τα χρήματα δεν είναι δικά μου, γιατί να τα πάω σπίτι μας και να τα κρατήσουμε εμείς; Είναι σωστό αυτό, κύριε αστυνόμε;»

«Τώρα που θα πας στο σπίτι, δε θα σε ρωτήσουν οι δικοί σου γιατί δεν το έφερες σ' αυτούς το τσαντάκι και το πήγες στην Αστυνομία;»

«Όχι, δε θα με ρωτήσουν. Η μάνα μου είναι φτωχιά, κι από τότε που πέθανε ο πατέρας μου, έγινε φτωχότερη. Η μάνα μου μου έλεγε πάντα, από μικρός που ήμουνα, ότι πρέπει να κάνουμε καλές πράξεις. Αν δεν το έφερα εδώ το τσαντάκι, δε θα είχα κάνει καλή πράξη...»

Ο αξιωματικός υπηρεσίας δεν τα πίστευε όσα άκουγε από ένα εννιάχρονο παιδάκι. Έσκυψε, το φίλησε και του είπε πολλά μπράβο. Έδωσε εντολή σε έναν αστυφύλακα, ο οποίος πήρε το παιδί με το περιπολικό, το πήγε σπίτι του και συνεχάρη τους δικούς του.

Στο μεταξύ, ο άνθρωπος στον οποίο ανήκε το τσαντάκι με το μεγάλο χρηματικό ποσό είχε ήδη τηλεφωνήσει στην Άμεση Δράση και είχε δηλώσει την απώλειά του. Ήταν στέλεχος σε φαρμακευτική εταιρεία και τα χρήματα τα είχε εκταμιεύσει από την τράπεζα για κάποια αγορά που πρόκειται να κάνει. Ειδοποιήθηκε, λοιπόν, ότι το τσαντάκι

με τα χρήματα είχε βρεθεί από τον μικρό Γιώργο και πήγε στο τμήμα για να το παραλάβει. Ζήτησε τότε και τη διεύθυνση του σπιτιού του παιδιού, όπου πήγε και βρήκε τον Γιώργο, τον ευχαρίστησε και του έδωσε 500 ευρώ. Έφυγε αφού συνεχάρη και τους δικούς του για το υπέροχο αγόρι τους.

Την επόμενη, όμως, μέρα ο άνθρωπος ενημερώθηκε από τον αξιωματικό υπηρεσίας ότι η οικογένεια του παιδιού ήταν πάμφτωχη και ο πατριός του άνεργος. Και τότε, ξανάπερασε από το σπίτι του μικρού Γιώργου και άφησε άλλα 500 ευρώ. Επίσης, μεσολάβησε στον ιδιοκτήτη της φαρμακευτικής εταιρείας όπου εργαζόταν και προσέλαβαν τον πατριό του παιδιού.

Διερωτάται κανείς έπειτα απ' όλα αυτά: Πόσοι άνθρωποι σε ανάλογη περίπτωση θα σκέφτονταν όπως σκέφτηκε και ενήργησε το εννιάχρονο παιδί;

Δε λέω τίποτε άλλο. Μόνο ένα τεράστιο εύγε στον μικρό Γιώργο.

Ο ΠΛΟΥΣΙΟΣ ΓΑΜΠΡΟΣ

Εικοσάχρονη φοιτήτρια της γεωπονικής γνωρίστηκε σ' ένα μπαράκι με γοητευτικό νέο τριάντα ενός χρονών. Της άρεσε, ήταν εξάλλου αρκετά ελκυστικός, και τον φλέρταρε. Ο νεαρός τσίμπησε και μπήκε κατευθείαν στο θέμα:

«Μου αρέσεις και θέλω να γνωριστούμε και να κάνουμε παρέα, αν βέβαια δεν έχεις αντίρρηση. Με λένε Άκη».

«Εντάξει, αφού το θέλεις, να γνωριστούμε. Είμαι η Ελευθερία».

«Χαίρω πολύ και χαίρομαι ακόμα περισσότερο επειδή βλέπω ότι δε σε συνοδεύει κανένα αγόρι. Κι επειδή κι εμέ-

να, όπως βλέπεις, δε με συνοδεύει κορίτσι, μπορούμε να τα πούμε για να με γνωρίσεις και να σε γνωρίσω καλύτερα».

Μίλησαν για λίγη ώρα και η κοπέλα, που έδειχνε ευχαριστημένη, πήγε στο σπίτι της. Είχαν όμως συνεννοηθεί να συναντηθούν δύο μέρες αργότερα σε καφετέρια στη λεωφόρο Κηφισίας.

Πρώτος έφτασε στο ραντεβού και την περίμενε στην καφετέρια ο Άκης. Με δεκάλεπτη καθυστέρηση έφτασε και η Ελευθερία. Μόλις άρχισαν την κουβέντα, ο Άκης βγάζει από την τσέπη του ένα κουτάκι και το δίνει στην κοπέλα. Εκείνη το ανοίγει και βλέπει ένα ζευγάρι χρυσά σκουλαρίκια!

«Α... αχ, είναι υπέροχα και σ' ευχαριστώ πολύ για το ωραίο σου δώρο. Σ' ευχαριστώ».

«Σιγά... Δεν είναι τίποτα. Ψιλοπράγματα...»

«Μα τι λες, Άκη; Ψιλοπράγματα είναι τα ολόχρυσα σκουλαρίκια; Μην τρελαθούμε κιόλας... Σ' ευχαριστώ...»

Το ζευγάρι έμεινε στην καφετέρια για περίπου τρία τέταρτα, συζήτησαν διάφορα θέματα κι έφυγαν για τα σπίτια τους.

Στα δύο επόμενα ραντεβού, ο Άκης της έκανε δώρο ένα βαρύ χρυσό βραχιόλι, αξίας 700 ευρώ, και της αγόρασε ένα ωραιότατο ταγέρ από μια μπουτίκ της πλατείας Κολωνακίου, όπου την πήγε για να το διαλέξει. Και τα δώρα συνεχίζονταν πλουσιοπάροχα.

Η φοιτήτρια, που είχε τρελαθεί με όλα αυτά, εξέφρασε την απορία της:

«Τι δουλειά κάνεις, βρε Άκη, και βγάζεις τόσα λεφτά; Κι άλλη φορά σε ρώτησα, και δεν πήρα σαφή απάντηση».

«Ας είναι καλά ο μπαμπάς μου! Είναι επιχειρηματίας. Τον βοηθάω στις δουλειές του. Παίρνω από τις επιχειρήσεις του όσα λεφτά θέλω...»

«Τι επιχειρήσεις έχει;»

«Δεν τις έχει εδώ στην Ελλάδα. Δραστηριοποιείται στη Σαουδική Αραβία, κι εκεί, όπως ξέρεις, υπάρχει χρήμα με ουρά, λόγω και των πετρελαίων».

«Σωστά. Μπράβο, μπράβο. Εκεί κάτω έχουν πολύ χρήμα και χρυσάφι».

Οι γονείς της κοπέλας ήταν ευχαριστημένοι με τα νέα που τους έλεγε η κόρη τους. Σκέφτονταν ότι ο άνθρωπος αυτός μπορεί να ήταν ο ιδανικός γαμπρός για την κορούλα τους. Από την άλλη, όμως, είχαν και τους ενδοιασμούς τους, επειδή η Ελευθερία ήταν μόλις είκοσι χρονών και ούτε τις σπουδές της δεν είχε ολοκληρώσει.

«Ας μη βιαζόμαστε, ο χρόνος θα δείξει πώς θα πάνε τα πράγματα. Άλλωστε, δεν τον έχουμε καλά καλά γνωρίσει τον γαμπρό» έλεγε ο πατέρας της, αν και η κοπέλα, όσο περνούσαν οι μέρες, όλο και περισσότερο τον αγαπούσε και τον θαύμαζε.

Μια Παρασκευή μεσημέρι ο Άκης τηλεφώνησε στην αγαπημένη του και της είπε:

«Αγάπη μου, σου έχω μια έκπληξη για αύριο».

«Τι είναι; Πες μου!»

«Μα, άμα σου πω, τότε τι έκπληξη θα είναι;»

«Δεν πειράζει, ας το πάρει το ποτάμι. Έλα, αγάπη μου, πες μου...»

«Άντε, θα σου το αποκαλύψω. Έχω κλείσει σουίτα σε υπερπολυτελές ξενοδοχείο στο Σούνιο και θα περάσουμε όνειρο το Σαββατοκύριακο. Θα περάσω να σε πάρω γύρω στις έντεκα αύριο το πρωί, να πάμε».

«Ύπέροχα, υπέροχα... Σ' αγαπώ πολύ... Αγωνιώ να πάμε να το απολαύσουμε».

Ενημέρωσε τους γονείς της ότι την επομένη θα έφευγε με τον Άκη για Σαββατοκύριακο στο Σούνιο, και χάρηκαν κι αυτοί.

Όμως η μοίρα παίζει διάφορα παιχνίδια στη ζωή των ανθρώπων.

Η Ελευθερία ξύπνησε πρωί πρωί κι άρχισε να ετοιμάζεται για την ονειρεμένη, όπως τη φανταζόταν, εκδρομή στο Σούνιο με τον αγαπημένο της.

Ώρα δέκα το πρωί, μία ώρα πριν από την προγραμματισμένη αναχώρηση για Σούνιο, χτύπησε το κουδούνι του διαμερίσματος. Την ώρα εκείνη η Ελευθερία έφτιαχνε τα μαλλιά της στο μπάνιο. Της πέρασε από το μυαλό ότι θα ήταν ο Άκης κι ότι θα είχε έρθει να την πάρει νωρίτερα.

Έτρεξε η μάνα της να ανοίξει την πόρτα. Αντί για τον γαμπρό, ξαφνιασμένη είδε μπροστά της δύο αστυνομικούς της Ασφάλειας. Ζητούσαν την κόρη της.

«Τι τη θέλετε την κόρη μου; Τι έκανε; Πείραξε κανέναν;»

«Όχι, όχι, δεν πείραξε κανέναν. Μην ανησυχείτε».

«Τότε, γιατί τη ζητάτε;»

«Η εντολή που έχουμε είναι να έρθει μαζί μας και να πάμε να δώσει μια κατάθεση. Δε γνωρίζουμε περισσότερα. Πάντως, μην ανησυχείτε».

Οι αστυνομικοί πήραν την Ελευθερία με το περιπολικό και την οδήγησαν στο Τμήμα Δίωξης Κλεπτών και Διαρρηκτών της Ασφάλειας. Σε λίγο έφτασε στην Ασφάλεια κι ο πατέρας της, για να δει τι ακριβώς συνέβαινε.

Ο τότε διοικητής Στέλιος Τζανάκης έδωσε εντολή κι έφεραν ενώπιον της κοπέλας έναν σιδηροδέσμιο κρατούμενο. Μόλις τον είδε, σε αυτή την κατάσταση, με τις χειροπέδες, η φοιτήτρια κατέρρευσε. Πρόλαβε και ψέλλισε:

«Εσύ είσαι, Άκη;».

Μόλις συνήλθε, η κοπέλα ενημερώθηκε για το τι είχε συμβεί, έδωσε τη σχετική κατάθεση και μαζί με τον πατέρα της αναχώρησαν καταπικραμένοι για το σπίτι τους.

Ο Άκης, λοιπόν, που το όνομα αυτό δεν ήταν το πραγματικό του, δεν ήταν γόνος πλούσιας οικογένειας και γιος μεγαλοεπιχειρηματία, όπως παρουσιαζόταν στην Ελευθερία και στους γονείς της. Επρόκειτο για σεσημασμένο διαρρήκτη, που είχε απασχολήσει και στο παρελθόν την Αστυνομία με διαρρήξεις, κλοπές και άλλα αδικήματα. Μία εβδομάδα πριν γνωρίσει την Ελευθερία, είχε διαρρήξει ένα κοσμηματοπωλείο στην περιοχή των Ιλισίων, από όπου είχε αφαιρέσει κοσμήματα και αρκετά χρήματα. Από εκείνο το χρυσοχοείο προέρχονταν τα κοσμήματα που είχε χαρίσει στην Ελευθερία, και φυσικά ο πατέρας της πήγε και τα παρέδωσε στην Ασφάλεια την επόμενη μέρα.

«Δηλαδή ο μέλλων γαμπρός μας είναι σεσημασμένος διαρρήκτης» έλεγε και ξανάλεγε η μάνα.

Κι ο πατέρας συμπλήρωνε: «Δε λες που αποκαλύφθηκε έγκαιρα και δεν προχωρήσαμε σε αρραβώνες και σε γάμους, και θα γέλαγε και το παρδαλό κατσίκι».

Η υπόθεση αυτή μας οδηγεί στο συμπέρασμα ότι απέναντι στην υπέρμετρη γενναιοδωρία, στο χρήμα που ρέει άφθονο και στις βαρύγδουπες υποσχέσεις χρειάζεται να είμαστε προσεκτικοί, κυρίως όταν επιλέγουμε τους ανθρώπους με τους οποίους θέλουμε να συνδέσουμε τη ζωή μας.

ΟΙ ΟΜΟΡΦΕΣ ΑΠΑΤΕΩΝΙΣΣΕΣ ΚΑΙ Η ΜΕΘΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΓΚΥΟΥ

Δύο όμορφες κοπέλες μπήκαν σε κοσμηματοπωλείο στον Πειραιά και ενημέρωσαν τον καταστηματάρχη ότι ήθελαν να αγοράσουν μία χρυσή ταυτότητα. Του είπαν ότι προοριζόταν για δώρο σε φίλη τους που είχε διοριστεί πρόσφα-

τα σε δημόσιο οργανισμό. Όπως ήταν φυσικό, ο καταστηματοπάροχος έβγαλε από τα ράφια και τα συρτάρια του καταστήματος ό,τι ταυτότητες είχε, δεκαεπτά τον αριθμό, και τις έδειξε στις κοπέλες. Εκείνες τις περιεργάζονταν με μεγάλη προσοχή, ενώ παράλληλα ρωτούσαν και την τιμή της καθεμιάς.

Σε εκείνη ακριβώς τη φάση, ανοίγει η πόρτα και μπαίνει στο κοσμηματοπωλείο μια νεαρή εγκυμονούσα, η οποία, απευθυνόμενη στον κοσμηματοπώλη, λέει:

«Ζαλίζομαι, κύριε, σας παρακαλώ, βοηθήστε με... Δώστε μου ένα ποτήρι νερό, παρακαλώ!».

Ο ανύποπτος κοσμηματοπώλης πήγε στο εσωτερικό του καταστήματος για να πάρει ένα μπουκαλάκι νερό από το μικρό ψυγείο του και να το δώσει στην έγκυο. Αλίμονο! Επιστρέφοντας, δε βρήκε ούτε την έγκυο ούτε τις δυο άλλες κοπέλες, και φυσικά ούτε και τις δεκαεπτά χρυσές ταυτότητες.

Έτρεξε έξω στον δρόμο, τις αναζήτησε, αλλά εκείνες πουθενά. Πήρε αμέσως τηλέφωνο στην Άμεση Δράση και ενημέρωσε για το περιστατικό τον αξιωματικό υπηρεσίας. Εκείνος έδωσε εντολή σε περιπολικά και μοτοσικλέτες που κινούνταν στην περιοχή του Πειραιά να αναζητήσουν τις τρεις γυναίκες που είχε περιγράψει ο κοσμηματοπώλης, ενώ παράλληλα ενημέρωσε σχετικά και τον τότε αστυνομικό διευθυντή Πειραιά και μετέπειτα υπαρχηγό της Αστυνομίας Δημήτρη Μητρόπουλο. Οι σχετικές έρευνες δεν είχαν θετικά αποτελέσματα. Οι τρεις νεαρές γυναίκες κατάφεραν να εξαφανιστούν.

Περίπου δύο βδομάδες αργότερα, μια όμορφη νεαρή γυναίκα μπήκε σε κοσμηματοπωλείο στην περιοχή του Παλαιού Φαλήρου και ζήτησε να αγοράσει ένα ακριβό κολιέ, για να το κάνει, όπως είπε, δώρο σε μια γνωστή της που

είχε πετύχει να εισαχθεί στην ιατρική σχολή του Αριστοτέλειου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης.

Ο καταστηματάρχης εμφάνισε δύο κολιέ και τα ακούμπησε στο γυάλινο τραπέζακι. Ενώ τα περιεργαζόταν, η νεαρή γυναίκα τού είπε:

«Θέλω να δω κι άλλα, γιατί αυτά δε μου αρέσουν και τόσο».

«Έχω κι άλλα, αλλά η τιμή τους είναι αρκετά ανεβασμένη».

«Δε με πειράζει. Αυτά θέλω να δω, τα πολύ ακριβά, αλλά φέрте όσα έχετε για να διαλέξω το καλύτερο. Ξέρετε, αυτό το κορίτσι το αγαπάμε όλοι και θέλω να το ανταμείψω για τη μεγάλη επιτυχία του».

Ο κοσμηματοπώλης πίστεψε ότι επρόκειτο για γυναίκα που είχε χρήμα και σκόπευε να το διαθέσει. Έφερε κι άλλα κολιέ, λοιπόν, και τα τοποθέτησε κι αυτά πάνω στο τραπέζακι, ενώ η «πελάτισσα» τον ρωτούσε για τις τιμές τους και για την τεχνοτροπία τους.

«Αυτά είναι εισαγωγής, και πανάκριβα στη Γαλλία και στην Ιταλία».

«Έχετε άλλα να μου δείξετε;»

«Δεν έχω άλλα εδώ στο κατάστημα. Πιστεύω ότι μπορείτε να διαλέξετε ένα από αυτά. Θα ευχαριστηθεί η μέλλουσα γιατρίνα σας».

«Θα μας κάνετε και καλύτερη τιμή;»

«Καταλήξτε εσείς και μην ανησυχείτε, θα τα βρούμε στην τιμή».

Ακριβώς εκείνη τη στιγμή μπαίνει στο κοσμηματοπωλείο μια νεαρή εγκυμονούσα και λέει στον κοσμηματοπώλη:

«Αχ, σας παρακαλώ, είμαι έγκυος και δεν αισθάνομαι καλά. Σας παρακαλώ, ένα ποτήρι νερό, μια πορτοκαλάδα, ό,τι έχετε, δε με βλέπω καλά...»

«Ναι, δε φαίνεται καλά η κυρία, είναι πολύ χάλια» προσθέτει η πελάτισσα.

«Περιμένετε, σας παρακαλώ, λίγο...»

«Κάντε γρήγορα, γιατί δεν αντέχω. Ζαλίζομαι, κάντε γρήγορα, σας παρακαλώ».

«Περιμένετε να πάω στο διπλανό καφενείο να σας φέρω κάτι αμέσως».

«Σας ευχαριστώ πολύ, θα περιμένω».

Παρεμβαίνει τότε και πάλι η πελάτισσα και λέει:

«Αχ, είστε πολύ καλός, κύριε. Μόνο κάντε λίγο γρήγορα γιατί η κοπέλα δεν αντέχει, απ' ό,τι φαίνεται».

«Εντάξει, μην ανησυχείτε. Πάω γρήγορα».

Βγαίνοντας όμως, ο κοσμηματοπώλης πήρε τα κλειδιά του μαγαζιού, κλειδωσε μέσα τις δύο γυναίκες, κι αμέσως τηλεφώνησε στην Άμεση Δράση. Μια μοτοσικλέτα με δύο αστυνομικούς που έτυχε να βρίσκεται στη γωνία εκείνου του δρόμου έσπευσε στο κοσμηματοπωλείο. Οι δύο όμορφες γυναίκες ήταν παγιδευμένες, και μάλιστα διαμαρτύρονταν έντονα γιατί τις είχε κλειδώσει ο καταστηματοάρχης. Με περιπολικό που έφτασε σύντομα, οι αστυνομικοί οδήγησαν τις δύο ύποπτες και τον κοσμηματοπώλη στην Ασφάλεια για εξέταση.

«Τι έγινε, τι συνέβη;»

«Μπορώ να μιλήσω εγώ;» ρωτάει ο κοσμηματοπώλης.

«Και βέβαια. Τι έγινε; Για πείτε μας».

«Κύριε αστυνόμε, πριν από δυο βδομάδες δύο όμορφες κοπέλες πήγαν σε κοσμηματοπωλείο κολλητού μου φίλου στον Πειραιά και, με τη μέθοδο της εγκυμονούσας και του νερού, του άρπαξαν κοσμήματα μεγάλης αξίας κι εξαφανίστηκαν. Μόλις μπήκε στο μαγαζί μου η έγκυος και ζήτησε νερό επειγόντως, το μυαλό μου πήγε στο πάθημα του συναδέλφου. Υπέθεσα πως είναι είτε οι ίδιες είτε κάποιες άλλες,

που κάνουν την ίδια δουλειά με την ίδια μέθοδο. Γι' αυτό απευθύνθηκα σ' εσάς και ελπίζω να μην έχω πέσει έξω».

«Τι λέτε εσείς, κυρίες;»

Πήρε τον λόγο η «πελάτισσα», γιατί η «έγκυος» ήταν σκυμμένη στο κάθισμα και δε σήκωνε κεφάλι, μόνο αναστέναζε κάθε τόσο.

«Κύριε αστυνόμε, κακώς μας φέρατε εδώ. Εμείς δεν έχουμε καμιά σχέση με απάτες και κλοπές. Πήγα στο μαγαζί του κυρίου να αγοράσω ένα κολιέ, κι αυτός πάει να με βγάλει κλέφτρα χωρίς να έχω κάνει τίποτα».

«Γνωρίζετε με την κυρία, την έγκυο;»

«Όχι, πρώτη φορά την είδα στο κοσμηματοπωλείο του κυρίου από δω. Δεν την έχω ξαναδεί. Ρωτήστε την κιόλας, να δείτε ότι σας λέω αλήθεια, αλλά σας ξαναλέω ότι κακώς μας φέρατε εδώ και μας ταλαιπωρείτε».

«Τι λέει η κυρία, η έγκυος; Και πρώτα πείτε μας, πόσων μηνών είστε;»

«Μπήκα στον έκτο. Έτσι είναι, όπως σας τα είπε η δεσποινίς. Ενώ περνούσα έξω από το κοσμηματοπωλείο, αισθάνθηκα να ζαλίζομαι, είδα την πόρτα ανοιχτή, μπήκα μέσα και ζήτησα ένα ποτήρι νερό, να ξεζαλιστώ. Άνθρωπος είμαι, δεν ένιωθα καλά και, αντί για νερό, μας κουβαλάτε άδικα εδώ στις αστυνομίες, λες κι είμαστε δολοφόνοι και κακοποιοί».

«Ωστε άδικα σας φέρανε εδώ;»

«Ναι, άδικα, κύριε αστυνόμε. Δε φταίτε εσείς, αυτός εδώ ο κύριος με το κοσμηματοπωλείο φταίει».

«Αν φταίω εγώ, σας ζητάω συγγνώμη. Δηλαδή, κύριε αστυνόμε, την πάτησα όπως λέμε στη λαϊκή γλώσσα; Χίλια συγγνώμη, κυρίες μου!»

«Μη βιάζεστε, μη βιάζεστε, δεν τελειώσαμε. Θα πρέπει να ακολουθήσουμε κάποιες διαδικασίες, κι ύστερα θα δού-

με αν πρέπει να ζητήσετε συγγνώμη κι εσείς, αλλά κι εμείς».

Πραγματικά, ακολουθήθηκαν οι προβλεπόμενες διαδικασίες (δακτυλικά αποτυπώματα κ.ά.), ενώ ειδοποιήθηκε επίσης ο Πειραιώτης κοσμηματοπώλης, ο οποίος έφτασε στην Ασφάλεια.

Μόλις ήρθε τετ-α-τετ με τις δύο όμορφες κοπέλες, πάγωσε:

«Αυτές είναι, αυτές είναι, κύριε αστυνόμε. Αυτές μου κλέψανε τα κοσμήματά μου και το 'βαλαν στα πόδια... Αχ, Θεέ μου...»

«Είστε σίγουρος ότι είναι αυτές; Για κοιτάξτε τις και πάλι καλά».

«Σιγουρότατος, κύριε αστυνόμε. Δεν έχω την παραμικρή αμφιβολία».

Οι δύο νεαρές γυναίκες είχαν σκύψει το κεφάλι κι έκαναν πως έκλαιγαν· μάλιστα, η έγκυος έλεγε ότι άδικα τις κατηγορούσαν. Ο Πειραιώτης απευθύνθηκε και πάλι στον αστυνόμο:

«Κύριε αστυνόμε, θα ήθελα να σας πω ότι υπάρχει και τρίτη στην παρέα. Στο δικό μου μαγαζί, πρώτα μπήκαν δύο ως πελάτισσες κι ύστερα εμφανίστηκε ετούτη εδώ η έγκυος».

«Μην ανησυχείτε! Θα τη βρούμε εμείς την άκρη...»

Και όντως βρέθηκε η άκρη, παρά το γεγονός ότι οι δύο γυναίκες αρνούνταν κατηγορηματικά τα πάντα. Ακολούθησε, όμως, η σύλληψη και της τρίτης όμορφης κοπέλας – και από την προανάκριση προέκυψε ότι η ομάδα τους, πέρα από τις δυο γνωστές περιπτώσεις, είχε διαπράξει άλλες τέσσερις απάτες, αποσπώντας με την ίδια ακριβώς μέθοδο χρυσαφικά μεγάλης αξίας από κοσμηματοπωλεία των βορείων προαστίων.

Τα περισσότερα από τα κοσμήματα που είχαν κλέψει δε βρέθηκαν ποτέ. Στους ιδιοκτήτες τους επιστράφηκαν λίγα μόνο κοσμήματα που οι γυναίκες δεν είχαν προλάβει να δώσουν σε κλεπταποδόχους και τα φυλούσαν στα σπίτια τους.

Και μια ενδιαφέρουσα λεπτομέρεια: Η έγκυος, βέβαια, δεν ήταν στ' αλήθεια έγκυος. Απλώς έδενε μέσα από το φόρεμά της ένα μικρό μαξιλάρι, για να φαίνεται φουσκωμένη η κοιλιά της. Το τι μπορεί να σοφιστεί το σατανικό μυαλό κάποιων ανθρώπων είναι αδύνατον να το φανταστούμε...

Η ΚΟΠΕΛΑ ΗΘΕΛΕ ΤΑΞΙΔΑΚΙΑ

Δεν μπορεί άλλοι να πηγαίνουν εκδρομές και άλλοι να κάθονται φυλακισμένοι μέσα στο σπίτι... Είναι σωστό η γειτόνισσα κάθε λίγο και λιγάκι να πηγαίνει τσάρκα στα νησιά και να διασκεδάζει σαν πριγκίπισσα, κι άλλες να μην μπορούν να βγουν από την πόρτα τους; Το θέλει ο Θεός αυτό το πράγμα;

Τέτοια ζητήματα απασχολούν αρκετά ζευγάρια, αν και πολύ περισσότερο παλιότερα βέβαια. Και φέρνουν συχνά καβγαδάκια ή και μεγάλους τσακωμούς στα σπίτια, σε σημείο που χρειάζεται να επιλαμβάνονται και οι αστυνομικές αρχές κατά καιρούς.

Με ένα τέτοιο, λοιπόν, μικροκαβγαδάκι ξεκίνησε και ένα νεαρό ζευγάρι σε γειτονιά του Πειραιά, για να καταλήξει σε... μονομαχία στο Ελ Πάσο! Κουβέντα στην κουβέντα, έφτασαν στο μη περαιτέρω. Και να πώς έγινε:

«Νίκο, τι θα γίνει;»

«Με ποιο πράγμα, αγάπη μου;»

«Με την εκδρομή. Σήμερα είναι Σάββατο, δε θα πάμε πουθενά; Φυλακή θα καθόμαστε συνέχεια;»

«Γιατί, αγάπη μου; Έχεις παράπονο; Λίγες εξόδους κά-
νουμε; Τι θέλεις επιτέλους;»

«Τίποτα... τίποτα...»

«Και τότε γιατί γκρινιάζεις συνέχεια;»

«Γκρινιάζω γιατί η γειτόνισσά μας, που είναι συνομήλι-
κή μου, το απόγευμα φεύγει με τον άντρα της για Ρόδο.
Σου ζητάω μια χάρη: Να πάμε κι εμείς, για να μη μου κά-
νει εκείνη την έξυπνη και μου κοκορεύεται...»

Ο εικοσιοκτάχρονος ηλεκτρονικός εργαζόταν ως υπάλ-
ληλος σε βιομηχανία, ενώ η εικοσιεξάχρονη γυναίκα του δεν
εργαζόταν. Είχαν παντρευτεί πριν από ενάμιση χρόνο και
έμεναν σε διαμέρισμα στην περιοχή του Πειραιά, προίκα
της κοπέλας.

Στη συζήτηση που είχε το ζευγάρι, η μεν κοπέλα συνέ-
χιζε να κάνει παράπονα και να αναφέρει περιπτώσεις
γνωστών τους ζευγαριών που πήγαιναν ταξίδια, διασκέ-
δαζαν και καλοπερνούσαν, ο δε άντρας της προσπαθούσε
να την καθησυχάσει, λέγοντας ότι θα πήγαιναν κι αυτοί
κάποια μέρα, μόλις κατάφερναν να βάλουν στην άκρη
μερικά χρήματα. Προσπαθούσε επίσης να την πείσει ότι
προς το παρόν τα οικονομικά τους δεν επέτρεπαν τέτοιες
πολυτέλειες.

Όμως η εικοσιεξάχρονη ήταν ανένδοτη:

«Δεν μπορείς να με καταλάβεις; Σου λέω ότι δεν ανέχο-
μαι την καθεμιά από τις φίλες και τις γνωστές μου να μου
μιλάει για τη χλιδάτη ζωή που περνάει με τον άντρα της,
κι εγώ να μην έχω τι να απαντήσω... Δε μου αρέσει να με
καταντροπιάζουν, κατάλαβέ το...»

«Αγάπη μου, σιγά σιγά όλα θα φτιάξουν. Κάνε υπομονή.
Θα πάμε κι εμείς ταξίδια, κι εμείς θα γλεντήσουμε, αλλά

δεν μπορούμε αυτή την περίοδο. Σε παρακαλώ, κάνε υπομονή».

Εκείνη, ανένδοτη. Επέμενε στις απαιτήσεις της. Λόγο στον λόγο, οι τόνοι ανέβηκαν, τα αίματα άναψαν. Σε κάποια φάση η νεαρή σύζυγος άρπαξε την κατσαρόλα όπου έβραζε κρέας και την πέταξε εναντίον του συζύγου της, με αποτέλεσμα τα καυτά ζουμιά να του προκαλέσουν σοβαρά εγκαύματα σε διάφορα σημεία του σώματος.

Διακομίστηκε τότε στο νοσοκομείο, όπου παρέμεινε για νοσηλεία, ενώ κάποιος συγγενής του θύματος ειδοποίησε την Άμεση Δράση. Η νεαρή σύζυγος συνελήφθη και οδηγήθηκε στο Αστυνομικό Τμήμα, όπου υποβλήθηκε σε ανάκριση:

«Τσακωθήκαμε με τον άντρα μου, κύριε αστυνόμε, κι έγινε ό,τι έγινε».

«Γιατί του πετάξατε την κατσαρόλα; Μήπως σας χτύπησε εκείνος πρώτα;»

«Όχι, αλλά διαφωνούσαμε για κάποιο θέμα και μ' έφερε στο αμήν».

«Για ποιο θέμα είχατε διαφωνία;»

«Να, ένα ταξιδάκι τού ζήτησα κι εγώ, όπως πάνε όλα τα ζευγάρια, κι εκείνος μου έλεγε συνέχεια να κάνω υπομονή κι ότι θα πάμε αργότερα, που θα μας επιτρέψουν τα οικονομικά μας. Δηλαδή, όπως καταλαβαίνετε, με κορόιδευε, ενώ η γειτόνισσα κι οι φίλες μου κάθε τόσο πηγαίνουν εκδρομές. Κι εγώ δεν την ανέχομαι την κοροϊδία...»

«Κι έτσι, του πετάξατε την κατσαρόλα;»

«Κύριε αστυνόμε, σας είπα, μ' έφερε στο αμήν, δεν άντεξα άλλο...»

Η νεαρή σύζυγος, με τη δικογραφία που σχηματίστηκε σε βάρος της, παραπέμφθηκε στην εισαγγελία για τα περαιτέρω.

Εδώ λένε: Μη χειρότερα, Θεέ μου!

Ο ΘΕΟΣΕΒΟΥΜΕΝΟΣ ΔΙΑΡΡΗΚΤΗΣ

Με θεοσεβούμενους κακοποιούς έχω ασχοληθεί αρκετές φορές στη μακροχρόνια δημοσιογραφική μου πορεία. Πολλοί από αυτούς πάνε σε μια εκκλησία, ανάβουν ένα κερί, κάνουν τον σταυρό τους, ασπάζονται τις εικόνες και στη συνέχεια τραβάνε για τις «δουλειές» τους. Θα βρείτε στη συνέχεια του βιβλίου τέτοιες ιστορίες. Εδώ θα αναφερθώ σε σχετικό περιστατικό που συνέβη στη Μεταμόρφωση Αττικής.

Ήταν μεσάνυχτα και το περιπολικό της Άμεσης Δράσης είχε βγει για περιπολία στη συγκεκριμένη περιοχή. Μισή ώρα αργότερα, ένας από τους αστυνομικούς βλέπει από μακριά έναν άνθρωπο να πηδάει από το παράθυρο της εκκλησίας. Συνεννοείται με τους συναδέλφους του και πλησιάζουν. Ο ύποπτος στρίβει προς την πλευρά όπου δεν υπάρχουν φώτα. Τον πλησιάζει το περιπολικό και ο οδηγός ρίχνει επάνω του τον προβολέα. Εκείνος αρχίζει να τρέχει. Με τα περίστροφα στα χέρια, σύντομα οι αστυνομικοί τον ακινητοποιούν και τον συλλαμβάνουν, θεωρώντας ότι έχει ληστέψει την εκκλησία. Εκείνος φωνάζει και διαμαρτύρεται:

«Γιατί με πιάνετε; Δεν έχω κάνει τίποτα... Τι θέλετε από μένα;»

«Τι γύρευες στο παράθυρο της εκκλησίας;»

«Μπήκα από το παράθυρο κι έκανα τον σταυρό μου... Η πόρτα ήταν κλειδωμένη. Κακό είναι;»

Του πέρασαν χειροπέδες και τον οδήγησαν στο τοπικό Αστυνομικό Τμήμα.

«Πήγες να κλέψεις την εκκλησία, ε;» τον ρώτησε ο αξιωματικός υπηρεσίας.

Και ο ύποπτος απάντησε με ηρεμία:

«Όχι, κύριε υπαστυνόμε, δεν έχετε δίκιο. Εγώ δεν κλέβω εκκλησίες. Είμαι άνθρωπος θεοσεβούμενος. Δεν έχω πάρει ούτε ευρώ από εκκλησία. Πιστέψτε με... Να, σας ορκίζομαι...» – και, βγάζοντας μια εικονίτσα από την τσέπη του, αρχίζει τους ασπασμούς.

«Άσ’ τα αυτά, πήγαινε τώρα στο κρατητήριο και τα λέμε το πρωί» του είπε ο αξιωματικός, ενώ ένας αστυφύλακας τον παρέλαβε και τον οδήγησε στο κελί.

Από την έρευνα που έγινε στα αρχεία της Ασφάλειας για τον συγκεκριμένο ύποπτο διαπιστώθηκε ότι είχε συλληφθεί στο παρελθόν για διαρρήξεις σπιτιών. Ο ίδιος επαναλάμβανε επίμονα ότι δεν ήταν διαρρήκτης εκκλησιών, αλλά άνθρωπος θρησκευόμενος. Εννοείται πως, όταν τον συνέλαβαν έξω από την εκκλησία, τον έψαξαν αλλά δε βρήκαν επάνω του χρήματα, ούτε όμως και διαρρηκτικά εργαλεία.

Το πρωί ένας αστυνομικός πήγε στην εκκλησία και βρήκε τον εφημέριο, στον οποίο ανέφερε το περιστατικό. Έκαναν μαζί έλεγχο στο παγκάρι και σε ολόκληρη την εκκλησία, και δε διαπίστωσαν απόπειρα παραβίασης, ούτε είδαν να λείπει κάτι. Επίσης, έψαξαν τα ιερά σκεύη κι ήταν όλα στη θέση τους.

Τελικά το μυστήριο το έλυσε ο ίδιος ο συλληφθείς:

«Σας το είπα εκατό φορές ότι δεν είμαι διαρρήκτης εκκλησιών και μοναστηριών. Είμαι όμως διαρρήκτης σπιτιών και καταστημάτων. Ως θεοσεβούμενος, πριν ξεκινήσω για τη “δουλειά” μου, πηγαίνω σε κάποια εκκλησία της περιοχής όπου πρόκειται να δράσω και προσεύχομαι... Αυτό κάνω – αν θέλετε, το πιστεύετε. Τώρα είχα βάλει στο μάτι ένα κατάστημα εδώ στη Μεταμόρφωση και, πριν προχωρήσω στη διάρρηξη, πέρασα από την εκκλησία και προσευχήθηκα...»

Μη σας κάνει εντύπωση. Υπάρχουν και τέτοιοι κλέφτες και διαρρηκτές. Έχω γνωρίσει –αν θυμάμαι καλά– πάνω από πέντε παρόμοιες περιπτώσεις κάνοντας ρεπορτάζ, και μάλιστα με έναν από αυτούς, που ήταν ηλικιωμένος, είχα αρκετές τηλεφωνικές συνομιλίες.

ΤΣΙΓΚΟΥΝΙΑ ΧΩΡΙΣ... ΟΡΙΑ

Η τσιγκουνιά πολλών συνανθρώπων μας δεν έχει όρια, είναι κάτι το ασύλληπτο. Έχουν δει τα μάτια μου στο ρεπορτάζ περιπτώσεις τσιγκουνιάς που δεν τις χωρά ο νους του ανθρώπου. Ειδικά σε ηλικιωμένους που είναι με το ένα πόδι στον τάφο, όπως λέει ο λαός μας, και διστάζουν να ξοδέψουν και το ένα ευρώ... Το πραγματικά απίστευτο περιστατικό που ακολουθεί δείχνει το ανθρώπινο αυτό ελάττωμα σε όλο το μεγαλείο του.

Η μέρα ήταν καλή και μια ζάπλουτη χήρα (πεθαίνοντας, ο άντρας της της είχε αφήσει τεράστια περιουσία, και δεν είχαν παιδιά) βγήκε να περπατήσει λίγο στον κήπο του Ζαππείου. Είχε ανάγκη από καθαρό αέρα και μια βόλτα στο πράσινο. Για κακή της τύχη, σε κάποιο σημείο, ενώ περπατούσε, σκόνταψε, έπεσε κάτω, κι ένα μυτερό ξύλο καρφώθηκε στο πόδι της.

Το τραύμα ήταν σοβαρό. Το αίμα άρχισε να τρέχει ποτάμι και η κυρία βγήκε με μεγάλη δυσκολία στη λεωφόρο Αμαλίας να ζητήσει βοήθεια.

Ένα ταξί που περνούσε την ώρα εκείνη σταμάτησε να την παραλάβει.

«Όχι, όχι. Δε θέλω ταξί. Σας ευχαριστώ. Σας παρακαλώ μόνο, τηλεφωνήστε στο 166, να έρθει να με πάρει, γιατί έχασα το κινητό μου».

Αυτά ήταν τα λόγια της εβδομηντάχρονης γυναίκας, γνωστής στους συγγενείς, τους φίλους και τους γείτονές της για την τσιγκουνιά της. Δε θέλησε να πάρει ταξί για να μην πληρώσει το κόμιστρο...

Ο ταξιτζής πράγματι τηλεφώνησε στο ΕΚΑΒ και η χήρα κάθισε σε ένα παγκάκι και περίμενε το ασθενοφόρο. Το αίμα εξακολουθούσε να τρέχει από το πόδι της.

Ο τραυματιοφορέας που έφτασε στο σημείο τής περιποιήθηκε το τραύμα κι έβγαλε την ακίδα που είχε μπει στο πόδι της. Τη μετέφεραν γρήγορα στο Ιπποκράτειο και ο γιατρός που την εξέτασε πρότεινε εικοσιτετράωρη νοσηλεία, λόγω της σοβαρότητας του τραύματος και της μεγάλης απώλειας αίματος.

Η γυναίκα ρώτησε τότε αν θα χρειαζόταν να πληρώσει για τη νοσηλεία της και, όταν ο γιατρός απάντησε «μάλλον όχι, αλλά δε γνωρίζω ακριβώς», εκείνη αρνήθηκε να μείνει στο νοσοκομείο. Παρακάλεσε τον γιατρό να τη στείλει σπίτι της με ασθενοφόρο. Εκείνος της εξήγησε ότι δεν μπορούσε να γίνει αυτό και ότι τα ασθενοφόρα δεν είναι ταξί.

«Αφού τελικά δε θέλετε να μείνετε εδώ, να πάρετε ένα ταξί να σας πάει σπίτι σας, κυρία μου» της πρότεινε ο γιατρός.

Εκείνη αρνήθηκε και πάλι, για τον γνωστό λόγο: Δεν ήθελε να πληρώσει ταξί! Και τότε το μυαλό της πήγε στην Άμεση Δράση. Βγήκε έξω και τηλεφώνησε στο 100 για επείγον περιστατικό, όπως ανέφερε στον αστυνομικό με τον οποίο συνομίλησε.

Το περιπολικό έφτασε στο νοσοκομείο και η εβδομηντάχρονη, που περίμενε απέξω, πλησίασε και είπε στον αρχιφύλακα:

«Εγώ είμαι που σας τηλεφώνησα».

«Μάλιστα, κυρία μου. Τι ακριβώς σας συμβαίνει, από

το κέντρο μού ανέφεραν, μέσω ασυρμάτου, κάτι για σοβαρό περιστατικό».

«Ναι, έτσι είπα στον συνάδελφό σας που σήκωσε το τηλέφωνο».

«Δηλαδή, ποιο είναι το περιστατικό, τι σας συμβαίνει;»

«Κοιτάξτε, έπεσα και τραυματίστηκα σοβαρά στο πόδι. Μου το περιποιήθηκαν εδώ στο νοσοκομείο, μου το έδεσαν καλά, όπως βλέπετε, και τώρα θέλω να πάω σπίτι μου».

«Μάλιστα, αλλά από μας τι ζητάτε, γιατί μας καλέσατε;»

«Θέλω να με πάτε με το περιπολικό στο σπίτι μου».

«Αυτό είναι όλο; Γι' αυτό μας τηλεφωνήσατε;»

«Ναι, σας παρακαλώ, βοηθήστε με».

«Κυρία μου, τα περιπολικά δεν είναι ταξί, έχουν άλλο κοινωνικό ρόλο να επιτελέσουν. Καταλαβαίνετε; Σας παρακαλώ να πάρετε ταξί και να πάτε σπίτι σας».

Η τσιγκουνιά της όμως δεν είχε όρια. Με μεγάλη δυσκολία περπάτησε ως τη λεωφόρο Βασιλίσσης Σοφίας – μη φανταστείτε, όμως, ότι έψαξε για ταξί. Όχι! Πήγε στην πλησιέστερη στάση, μπήκε στο πρώτο λεωφορείο που πέρασε και πήγε σπίτι της.

Η ηλικιωμένη κυρία της ιστορίας μας είχε παντρευτεί τρεις φορές. Με τον πρώτο άντρα της είχε χωρίσει για τα περιουσιακά. Ο δεύτερος, αρκετά πλούσιος, πέθανε ύστερα από μια δεκαετία γάμου. Η περιουσία του όλη έμεινε σε εκείνη. Ο τρίτος σύζυγος είχε πεθάνει κι αυτός πριν από έναν χρόνο, αφήνοντάς της τεράστια περιουσία. Παιδιά δεν είχε αποκτήσει με κανέναν από τους τρεις κι έμενε μόνη της σε μια βίλα στο Ψυχικό.

Οι συγγενείς της δεν της μιλούσαν και δεν την ήθελαν λόγω της τσιγκουνιάς και της ιδιοτροπίας της. Οι γείτονες τη γνώριζαν καλά, γιατί, όπου πήγαινε να φωνίσει, έπαιρνε ό,τι ήταν φθηνότερο και πάντα ζητούσε έκπτωση.

Τι να πει κανείς... Έρχεται στον νου ο φιλόσοφος Δημόκριτος, ο οποίος λέει ότι η πλεονεξία και η τσιγκουνιά είναι χειρότερα από την ανέχεια, από τη φτώχεια. Σε αυτές τις περιπτώσεις εγώ θυμίζω πάντα: Κανέννας δεν παίρνει μαζί του τα χρήματα, τα χρυσαφικά και την περιουσία του στον Άγιο Πέτρο. Όλα εδώ μένουν...

ΤΑ ΚΑΜΩΜΑΤΑ ΤΗΣ ΖΩΝΤΟΧΗΡΑΣ

Η διαζευγμένη κυρία, ηλικίας πενήντα τεσσάρων χρονών, που έμενε σε δυαράκι στον δεύτερο όροφο πολυκατοικίας στην περιοχή του Αγίου Δημητρίου Αττικής, ήταν πασίγνωστη για τα κατορθώματά της. Μικροί και μεγάλοι ασχολούνταν με τα καμώματά της κι αποτελούσε κάθε λίγο και λιγάκι αντικείμενο συζήτησης στο καφενείο που βρισκόταν στο ισόγειο της πολυκατοικίας, αλλά και ανάμεσα στους ενοίκους των γύρω πολυκατοικιών.

Ασφαλώς καταλάβατε και δε χρειάζεται να πούμε ποια ακριβώς ήταν αυτά τα καμώματα. Το ενδιαφέρον είναι ότι η συγκεκριμένη κυρία έβαζε στο διαμέρισμά της κάθε τόσο και κάποιον νέο εραστή. Αυτό μάλλον δε θα ενοχλούσε τόσο πολύ τους ενοίκους της πολυκατοικίας αν ό,τι ακολουθούσε δεν έφτανε μέχρι τ' αυτιά τους... Αντιλαμβάνεστε ότι το σούσουρο και τα παντός είδους σχόλια έδιναν κι έπαιρναν.

Στο καφενείο κάποιοι τη χαρακτηρίζαν αχόρταγη, άλλοι δικαιολογούσαν τον άντρα της που την είχε παρατήσει, ενώ μια θρησκευόμενη πενηντάρα, που φοβόταν μην της πάρει τον σύζυγο, έτρεφε μίσος εναντίον της, και δεν το έκρυβε.

Το χειρότερο απ' όλα, πάντως, ήταν ότι έδινε ραντεβού απίθανες ώρες, δύο ή τρεις τα ξημερώματα, και οι εραστές

της κάποιες φορές έκαναν λάθος και χτυπούσαν το κουδούνι του επάνω ορόφου, όπου έμενε ένας οδηγός μπετονιέρας με τη γυναίκα του. Αυτό ακριβώς το λάθος συνέβη, λοιπόν, και στις τρεις τα χαράματα μιας Δευτέρας.

Ντρινν, το κουδούνι του διαμερίσματος, μια, δυο, τρεις φορές. Πετάγεται όρθια η γυναίκα του οδηγού και σκουντάει τον άντρα της να ξυπνήσει.

«Εύπνα, ποιος να είναι τέτοια ώρα που χτυπάει το κουδούνι;»

«Πού να ξέρω κι εγώ... Τι θέλουν τέτοια ώρα...»

«Πήγαινε εσύ να ανοίξεις, εγώ φοβάμαι.»

Σηκώνεται ο άνθρωπος και, τη στιγμή που πλησιάζει την πόρτα, ακούει μια φωνή να λέει:

«Άνοιξέ μου, βρε Μαράκι μου, ο Απόστολος είμαι, μην αργείς. Άντε ντε...».

Ο οδηγός της μπετονιέρας κατάλαβε ότι κάποιος ήθελε πάλι τη ζωντοχήρα του αποκάτω ορόφου, κι επειδή του είχε ξανασυμβεί, δεν κρατήθηκε. Άρπαξε μια μεγάλη ξύλινη κουτάλα που είχε φέρει από το χωριό του –την είχε φτιάξει ο παππούς του– κι άνοιξε την πόρτα.

«Πού είναι η...» πρόλαβε μόνο να φελλίσει ο επισκέπτης.

Αναστατωμένος κι αλαφιασμένος όπως ήταν, ο οδηγός της μπετονιέρας άρχισε να τον χτυπά σε διάφορα σημεία του σώματός του με την κουτάλα, λέγοντας: «Να, εδώ είναι το Μαράκι σου, Απόστολε...». Εκτός από τις κουταλιές, έφαγε και αρκετές κλοτσιές ο Απόστολος, χωρίς να προλάβει να αντιδράσει. Τραυματισμένος πια, άρχισε να φωνάζει και να καλεί σε βοήθεια.

Αμέσως πετάχτηκε από το διαμέρισμά της η γυναίκα –το Μαράκι–, η οποία προφανώς περίμενε τον Απόστολο. Ανέβηκε στον επάνω όροφο και είδε τον αγαπημένο της να

κρατά το στομάχι του και να σφραδάζει από τους πόνους. Με θυμό είπε:

«Σταμάτα, ρε γείτονα, να είσαι βάρβαρος... Τι σου έκανε ο άνθρωπος και τον δέρνεις αλύπητα;».

Ένας από τους γείτονες ειδοποίησε την Άμεση Δράση, ενώ κάποιοι άλλοι είχαν ανοίξει τα παράθυρα και παρακολουθούσαν αμέτοχοι όσα διαδραματιζόνταν. Δεν άργησε να φτάσει το περιπολικό, και ο δράστης, το θύμα και η ερωμένη του οδηγήθηκαν στο τοπικό Αστυνομικό Τμήμα, μαζί με την ξύλινη κουτάλα, ως πειστήριο. Σε λίγη ώρα κατέφτασε και η γυναίκα του δράστη.

Πρώτος μίλησε στον αξιωματικό υπηρεσίας ο Απόστολος, το θύμα:

«Έκανα λάθος, κύριε αστυνόμε, και χτύπησα το κουδούνι του διαμερίσματός του, αντί να χτυπήσω της στενής φίλης μου, την οποία ήθελα να επισκεφτώ. Αυτό ήταν το έγκλημά μου και ο κύριος από δω πήγε να με σκοτώσει με την κουτάλα που έχετε πάνω στο γραφείο σας».

Τον λόγο στη συνέχεια πήρε ο δράστης, ο οποίος προσπάθησε να δικαιολογήσει την πράξη του.

«Πετάχτηκα από τον ύπνο μου τρεις τα ξημερώματα και δεν ήξερα τι έκανα, κύριε αστυνόμε. Αγανάκτησα... Για φανταστείτε να έρθει στο σπίτι σας κάποιος άγνωστος τέτοια ώρα και να σας χτυπάει επίμονα το κουδούνι... Τα έχασα κι εγώ. Ζητάω συγγνώμη. Παραφέρθηκα».

Παρεμβαίνει στην ενημέρωση η σύζυγός του, αρκετά επιθετική:

«Δεν ήταν η πρώτη φορά που πάθαμε τέτοιο χουνέρι ξημερώματα, κύριε αστυνόμε. Κι άλλη φορά είχαν χτυπήσει το κουδούνι μας αντί να χτυπήσουν της κυρίας από κάτω. Όμως κι αυτή η χριστιανή δεν έχει έναν άνθρωπο μόνο, κάθε τόσο φέρνει καινούριο, λες κι είναι κοριτσάκι είκοσι χρονών!»

Η ζωντοχήρα καθόταν σε μια άκρη και παρακολουθούσε χωρίς να μιλάει. Όταν όμως άκουσε τη γειτόνισσα να λέει για τους εραστές της, δεν άντεξε:

«Κι εσένα τι σε νοιάζει αν έχω καινούριους συντρόφους; Ζηλεύεις; Σίγουρα ζηλεύεις, γιατί εμένα με θέλουν οι άντρες και με προσέχουν...»

Ο αξιωματικός προσπάθησε να ηρεμήσει τα πνεύματα. Ευτυχώς, ύστερα από συζήτηση που κράτησε πάνω από μία ώρα, οι γείτονες και ο εραστής έδωσαν τα χέρια κι έφυγαν μάλλον ικανοποιημένοι, χωρίς να γίνουν καταγγελίες.

Η ΤΡΑΠΟΥΛΑ ΜΕ ΤΙΣ ΓΥΜΝΕΣ... ΜΑΓΕΨΕ ΤΟΝ ΚΛΕΦΤΗ

Ήταν περασμένα μεσάνυχτα όταν μια ηλικιωμένη γυναίκα πήρε τηλέφωνο στην Άμεση Δράση:

«Ακούστε, παιδί μου, σας παίρνω από την περιοχή του Νέου Ηρακλείου. Στο διπλανό σπίτι βλέπω φως ενώ οι ένοικοι έφυγαν το πρωί για μία βδομάδα, και μου είπαν μάλιστα να προσέχω το σπίτι τους. Εγώ φοβάμαι να πάω να δω. Είμαι εβδομήντα επτά ετών και δεν έχω δυνάμεις».

Ενημερώθηκε η Ασφάλεια, και ένα αυτοκίνητο με συμβατικές πινακίδες έφτασε εκεί ταυτόχρονα με ένα περιπολικό του 100. Ο επικεφαλής αρχιφύλακας, με περιστροφικό στο χέρι, πλησίασε στο παράθυρο της κουζίνας της μονοκατοικίας, κοίταξε μέσα, αλλά δεν είδε κανέναν. Πήγε έπειτα από την πλευρά της κρεβατοκάμαρας και είδε ξαπλωμένο έναν νέο, περίπου τριάντα χρονών, να κοιτάζει μια τράπουλα με φωτογραφίες γυμνών γυναικών. Πλάι του υπήρχαν συγκεντρωμένα χαρτονομίσματα, χρυσαφικά και άλλα αντικείμενα.

Χτύπησε ο αστυνομικός το κουδούνι και ο νεαρός πήγε και του άνοιξε.

«Παρακαλώ, τι θέλετε;»

«Εσένα» του απάντησε ο αρχιφύλακας.

Δεν έχασε την ψυχραιμία του ο νεαρός. Τον κοίταξε στα μάτια και του είπε:

«Προφανώς τον θείο μου θέλετε, κι όχι εμένα».

Παραξενεύτηκε ο αστυνομικός, καθόσον δεν περίμενε τέτοια απάντηση. Όμως, τον ακινητοποίησε και τον συνέλαβε.

«Τι κάνεις μέσα στο ξένο σπίτι;»

«Μα δεν είναι ξένο, είναι του θείου μου και ήρθα να τον δω για κάποια δουλειά, κάποια εκκρεμότητα που έχουμε».

«Πώς μπήκες μέσα, αφού ο θείος σου, όπως λες ότι είναι, ξέρουμε ότι λείπει από το πρωί;»

Προς στιγμήν ο «ανιψιός» τα 'χασε κι άρχισε να τρέμει. Αλλά δεν το έβαλε κάτω και συνέχισε:

«Γνώριζα ότι απουσίαζε, αλλά πίστευα ότι θα επέστρεφε σύντομα. Πιστέψτε με, είμαι ανιψιός του. Δε σας λέω ψέματα. Να, μάρτυς μου ο Θεός» – κι έδειξε το εικόνισμα που υπήρχε στη γωνία.

«Κι αυτά τα χρήματα, τα χρυσαφικά και τα άλλα πράγματα που βλέπουμε στο κρεβάτι ποιανού είναι, πώς βρέθηκαν εδώ;»

«Πολλές φορές τα συζητάμε με τον θείο και τα περιεργαζόμαστε. Πιστέψτε με, δε σας λέω ψέματα...»

Παρά τις, έστω και ελάχιστες, αμφιβολίες που είχε, ο αστυνομικός τού πέρασε χειροπέδες και τον έβαλε στο περιπολικό.

Τον οδήγησε στην Ασφάλεια, όπου διαπιστώθηκε ότι ο αρχιφύλακας, με τη διαίσθηση και την εμπειρία του, δεν είχε πέσει έξω. Ο άνθρωπος που είχαν στα χέρια τους ήταν από παλιότερα γνώριμος των αστυνομικών της Ασφάλειας.

Συγκεκριμένα, επρόκειτο για σεσημασμένο διαρρήκτη, που είχε απασχολήσει κι άλλες φορές τις διωκτικές αρχές. Τελευταία είχε μάλιστα καταδικαστεί σε φυλάκιση είκοσι μηνών για κλοπές, αλλά είχε καταφέρει να το σκάσει κατά τη μεγάλη απόδραση των κρατουμένων από τις φυλακές Κορυδαλλού.

Από την προανάκριση διαπιστώθηκε, τέλος, ότι ο τριαντάχρονος δε δρούσε μόνος. Είχε και συνεργό, και μάλιστα συγγενικό πρόσωπο της οικογένειας που ζούσε στο σπίτι το οποίο είχαν διαρρήξει. Γι' αυτό έλεγε ότι ήταν θείος του ο ιδιοκτήτης. Ο συνεργός του γνώριζε ότι οι ένοικοι θα απουσίαζαν για μία βδομάδα, και γι' αυτό είχαν μπει μέσα με την άνεσή τους κι έκαναν ό,τι έκαναν.

Όταν συνέλαβαν τον τριαντάχρονο οι αστυνομικοί, ο συνεργός του δεν ήταν εκεί. Είχε φύγει λίγο νωρίτερα για να πάει να κλέψει ένα μηχανάκι στην περιοχή του Αμαρουσίου, από όπου θα επέστρεφε να πάρει τον φίλο του με την πλούσια λεία τους και να εξαφανιστούν. Όσο τον περίμενε, ο τριαντάχρονος έψαξε τα ντουλάπια, βρήκε τις φωτογραφίες των γυμνών γυναικών, ξάπλωσε στο κρεβάτι και άρχισε να τις περιεργάζεται.

Ο συνεργός κατάλαβε, επιστρέφοντας, τι είχε συμβεί και το 'σκασε. Όχι για πολύ όμως. Συνελήφθη κι αυτός την επόμενη μέρα. Είδατε πόσο χρήσιμο αποδείχτηκε το τηλεφώνημα της γειτόνισσας;